

Kinderneurologie in Vlaanderen

Met het benoemen in 1975 van een adjunct-kliniekhoofd in de kinderneurologie aan de Universitaire Ziekenhuizen te Leuven werd het startsein gegeven aan de kinderneurologie in Vlaanderen.

De Leuvense kinderneurologie was historisch ontstaan vanuit een vraag naar neonatale neurologie en een vraag naar een beter begrijpen van de ontwikkelingsstoornissen van het centrale zenuwstelsel. Het eerste kinderneurologische staf lid in Leuven, Paul Casaer, was opgeleid vanuit de kindergeneeskunde te Leuven, daarna volgde een jaar volwassen neurologie te Groningen, daarna -ook te Groningen- 5 jaar onderzoekswerk in de ontwikkelingsneurologie o.l.v. professor Heinz Prechtel en ten slotte 2 jaar kinderneurologie, neuroradiologie en klinische neurofysiologie in het Kinderspital te Zurich o.l.v. Andrea Prader, Werner Isler, Guido Dummermuth en Gabriel Duc.

Het was echter niet zo dat de kinderneurologie in 1975 vanuit het niets ontstond in Vlaanderen. Er waren in Vlaanderen enkele zeer goede medische psychologische instituten, waarvan de leidende geneesheren, kinderartsen waren met een grote interesse voor de ontwikkelingsneurologie en revalidatie.

Aan de universitaire centra waren er, in verschillende mate, multidisciplinaire raadplegingen, waarin kinderartsen, orthopedische chirurgen, kinderpsychiaters en andere samenwerkten rond kinderen met ontwikkelingsstoornissen. In Leuven werd dat initiatief genomen door professor Ephrem Eggermont. In Antwerpen was de afdeling neuropathologie onder leiding van professor J. J. Martin een belangrijke steun voor de opbouwfase van de kinderneurologie in ons land.

De kinderneurologie in Vlaanderen en het starten van de kinderneurologie in Leuven, was ook mogelijk dankzij het zeer warme welkom vanuit de Franstalige kinderneurologische eenheden die reeds enige tijd opgericht waren o.l.v. professor Henri Szliwowski in Brussel, van professor Philippe Evrard aan de UCL te Brussel en van Gerard Charlier te Luik. Deze laatste collega kreeg echter vrij snel andere functies binnen de universitaire ziekenhuizen te Luik.

Onder leiding van het trio Szliwowski, Evrard en Casaer en in samenwerking met verschillende centra in het buitenland werd de tweede generatie kinderneurologen in België opgeleid. De komst van professor Gilles Lyon van Parijs naar Brussel was een enorme verrijking voor de klinische kinderneurologie en ontwikkelingsneuropathologie in België.

Het trio Casaer, Evrard en Szliwowski lag ook aan de basis van een 10 jaar durende onderhandeling met de overheid van ons land, wat in 1985 leidde tot de erkenning van de kinderneurologie als eerste subspecialisme in de kindergeneeskunde en in de neurologie.

In de verschillende kinderneurologische centra werd door ieder centrum met zijn eigen accent de kinderneurologische zorgprogramma's uitgebouwd: de kinderneurochirurgie, het zorgprogramma cerebral palsy en bewegingsstoornissen, het zorgprogramma cognitieve functies en epilepsie, het zorgprogramma spina bifida en hydrocephalie, het zorgprogramma neuromusculaire aandoeningen, het zorgprogramma kinderneurologische revalidatie en het programma prenatale neurologie. Door het onderzoeksproject van professor Paul de Cock werd de basis gelegd van het oprichten van Centra voor Ontwikkelingsstoornissen in Vlaanderen. De inbreng van professor Jaak Jaeken vanuit het Centrum voor Metabole Ziekten te Leuven was en is zeer groot voor de verdere ontwikkeling voor de kinderneurologie in ons land en daarbuiten.

De kinderneurologen in België groepeerden zich initieel in een werkgroep kinderneurologie met een stichtingsvergadering in 1974 in aanwezigheid van Dr. Ronnie Mack-Keith.

Uit de werkgroep kinderneurologie ontstond de Belgische Vereniging voor Kinderneurologie en de Belgische Wetenschappelijke Vereniging voor Kinderneurologie. De Belgische kinderneurologen speelden ook een belangrijke rol in het oprichten en het uitbouwen van de verenigingen voor kinderneurologie in Europa en in de wereld.

Dank aan al diegene die aan dit boeiend avontuur hebben meegewerkt en gelukwensen naar de toekomst.

Brussel, 30 november 2006

Paul Casaer